Ч. 233. Второк 27 (14) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостовах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З краевого сойму. — До ситуациї. — Справи балканьскі.

Суботнїшне засїдане краевого сойму розпочало ся о год. 10·30 відчитанем петиций. До першої точки дневного порядку т. е. до справоздання комісиї краевого господарства про внесене пос. Е. Олесницкого в справі реґуляциї Тисьмениці і охоронних заряджень против занечищуваня ґрунтів відпадками нафтової продукциї — забрав голос п. Колїшер та критикував розпорядженє і поведенє властий в справі охорони піль перед шкодами з причини розливу ропи і відпадків нафтової продукциї. Він домагав ся береженя закона. Пос. Кендзьор звертав увагу на то, що обвалованє берегів горішної Тисьмениці забезпечить перед шкодами лише горішні поля, а в долїшнім бігу ріки шкоди ні трохи не зменшать ся. Пос. Стапиньский прилучив ся до виводів п. Колїшера та напровадив кілька конкретних подій на доказ недбальства властий та легкованя інтересів селян. Всї его заходи, щоби усунути сей прикрий стан, кінчили ся одержуванем обітниць. Сойм повинен заапелювати до правительства, щоби ті справи справдї і рішучо полагоджували.

В дискусиї тій забрав голос також правительственний комісар ґр. Лось та подав до відомости, що правительство веде доходженя в справі пошкодованих в Дрогобиччинї і староство в Дрогобичи компетентне в тій справі зараз по укінченю їх полагодить вислід. Що до будучого, то міністерство публичних робіт видало розпорядженє, щоби нафту взглядно ропу відвертати від бігу рік. То розпорядженє небавом буде оголошене. Рівно строго і докладно розслїджує ся і карає ся всякі непошанованя дотичних законів з боку продуцентів і фабрикантів ропи.

Пос. Олесницкий дякував пос. Колїшерови за те, що з такою знакомостию річи і місцевих відносин представив справу соймови. Бесїдник має одно жаданє, щоби поза мури тої палати не дістала ся відомість, подана п. Кендзьором, що обвалованє Тисьмениці має тревати ще 20 років. Мої виборцї на відомість про такий гороскоп попадуть в правдиву розпуку. Бесїдник представляє дальше шкоди і знищеня, які в Мединиччинї і Дрогобиччинї роблять відпадки нафтової продукциї. Приймає з вдоволенем до відомости ті средства, які заповіло правительство, однак не має великої надії на те, щоби они принесли які позитивні результати. Вкінци з вертає ся бесїдник до п. Намістника з просьбою, щоби з запомогових фондів признати запомоги також населеню Мединиччини.

По промові кс. Пастора, що говорив о подібних шкодах, роблених через нафтяну продукцию в західній Галичинї, та виводі референта п. Ґорайского, який полемізував з деякими замітами передбесїдників, всї внесеня комісиї принято. — З черги поручено краєвому Видїлови, щоби при нагодї помноженя числа персоналу краевого бюра мелїорацийного взяти під розвагу придбанє фахових сил для будови водопроводів, каналів та криниць. Відтак ухвалено взвати правительство до приспішеня реґуляциї Лїмниці і поручати Видїлови краевому заходи о запевнене реґуляциї Сївки, Березнячки і Лукви та принято проект закона о видїленю присїлка Окуличі із звязку гр. Братчиці; поручено Видїлови краевому провірити рентовність зелїзниці з Бохнї до Совлїни під Лимановою; признано потребу будови зелїзниці Санч-Новий Торг.

По сім слїдувало дальше друге читанє ловецкого закона.

Принято дальші §§-и, іменно від §. 76 до

---

2)

Колись они жили...

(З росийского — Леонида Андреева).

(Дальше).

Коли хто чихнув, о. диякон вже здалека кликав веселим голосом:

— Дай Боже здоровє! — і низько кланяв ся.

Нїхто его не відвідував, а він був все таки тяжко хорий; але він не чув ся самотний і не нудив ся, бо він не лише з усїми недужими познакомив ся, але й з тими, котрі їх відвідували. Недужим желав кілька разів на день, аби подужали, здоровим, аби проводили житє в щастю і веселости, для кождого мав щось доброго і приємного. Кождого рана складав всїм желанє: в четвер з нагоди четверга, в пятницю з нагоди пятниці, і що би не дїяло ся на дворі, куди би він не прийшов, він все впевняв, що нинї погода мила, як рідко коли. При тім вибухав все довгим, ледво чутним, радістним сьміхом і притискав руки до свого запалого живота, або клепав себе по колїнах; часом навіть плескав в долонї. Вічно дякував всїм — часто тяжко було сказати, за що. Так на примір по чаю дякував понурому Лаврентию Петровичеви за товариство.

— Отже ми пили з вами чай — прекрасно! Правда, батеньку, га?! — говорив до Лаврентия Петровича, хоч той пив чай сам і з нїким не міг бути в товаристві.

Був дуже гордий на свій чин диякона, який одержав лише перед трема лїтами; перше був він лиш псаломщиком. Відтак випитував всїх недужих і тих, що їх відвідували, як великі їх жінки.

— Я маю дуже велику жінку — говорив гордо по кождій такій відповіди. — А дїти також такі, як она, правдиві ґренадири. Чиста правда, вірте менї.

На клїніках всьо, чистота, дешевість, вічливість лїкарів, цьвіти по коридорах викликувало его одушевленє. То сьміючи ся, то хрестячи ся перед сьвятими образами, виливав свої чувства перед мовчаливим Лаврентием Петровичем, а коли не находив вже слів, кликав:

— Справдї, як у Господа Бога, дійстно?

Третим недужим в салї ч. 8 був чорний, бородатий студент Торбецкий. Він майже нїколи не вставав з ліжка і кождого дня відвідувала его велика, молода дівчина зі смирно спущеними очима і легкими, певними руками. Струка і хороша в своїй чорній сукни, ішла скоро коридором, сїдала в головах ліжка хорого студента і оставала в салї точно від години другої до четвертої.

По годині четвертій кінчила ся після шпитальних приписів нота відвідин і доглядачки подавали хорим чай. Часами говорили обоє молоді богато і живо, усьміхали ся і придавлювали свої голоси: але мимохіть виривались їм голосні, поодинокі слова і то як раз такі, які би повинні були шептати: „Моя потїхо!" „Люблю тебе!" Деколи довго мовчали і глядїли лиш на себе з загадочним, мрачним поглядом. Тодї отець диякон кашляв і виходив зі сторогим видом з салї а Лаврентий Петрович удавав спячого і крізь примкнені повіки дивив ся, як они цїлували ся. В его серци ворушив ся тодї біль і оно починало неправильно і сильно бити, а мясисті лиця надувати ся. А білі стїни глядїли на него так само холодно і строго і в їх непорочній чистоті лежав якийсь дивний, сумний глум.

II.

День розпочинав ся в салях клїніки вчасно, коли лиш розвиднювало ся, та був довгий, ясний і пустий. О шестій годинї приношено хорим чай, який они поволи пили, відтак міряно їх горячку. Многі, як примір:м отець диякон, довідували ся перший раз, що мали якусь теплоту; они уявляли собі тим щось загадочного і міряне температури було для них дуже важною чинностию. Маленька скляна рурочка з чорними і червоними передїлками стала немов би показником житя і одна десята степеня більше або менше робила недужого веселим або сумним. Навіть все веселий отець диякон ставав на короткий час пригноблений і хитав головою, коли теплота его тїла була низша як та, яку подано ему за правильну.

— Гляди, батеньку, що за річ! Початок і конець! — говорив до Лаврентия Петровича, держачи термометер в руцї і глядячи на него з невдоволенєм.

— Держи его хоч трохи довше. Попробуй, може що виратуєш — відповідав Лаврентий Петрович глумливо.

96 включно. При §. 90 поставив пос. Макух поправку, щоби злагодити надто високі адміністрацийні кари за перекрочення сего закона, іменно, замість гривни від 10 до 100 кор., у становити гривну 5—50 кор., а замість 200 визначити 100 кор. Тую поправку попирав пос. Стояловский, зазначуючи, що високі кари викликують ненависть до ловецкого закона, помимо того поправку відкинено.

Дальше принято закон впроваджуючий, зложений з 4 артикулів.

Ухвалено також резолюцию комісиї о стислійшім виконуваню контролї мисливских карт і резолюцию п. Ганчаковского в справі цертифікатів на оруже. Так принято в другім читаню цїлий ловецкий закон з виїмком §§ 71—75 які по остаточнім залагодженю в комісиї прийдуть на дневний порядок разом з третим читанем.

Після сего наступив вибір членів краєвого Видїлу. Членами Видїлу в поіменнім голосованю вибрано: З куриї сільских громад: дра Шимона Бернадзїковского (люд.) 51 голосами на 60 голосуючих, 9 карток порожних, з куриї міст: дра Владислава Яля (дем.) одноголосно на 25 голосуючих, з куриї більшої посілости: дра Тадея Пілята 34 голосами на 37 голосуючих;

З цїлого сойму вибрано: Станислава Домбского (конс.) 119 голосами на 133 голосуючих, Івана Кивелюка 85 головами против 33 відданих п. Криницкому (15 карток порожних), і п. Мечислава Онишкевича (консерв.) 118 гол. на 129 голосуючих.

Заступниками членів вибрано: з куриї міст: дра Яблоньского (дем.) 19 голосами на 21, з куриї громад: п. Сколишевского (люд.) 35 голосами на 56, з куриї більшої посілости п. Гупку (консерв.) 27 гол. на 29.

Вибір дальших трох заступників з цїлого сойму відрочив Маршалок ґр. Бадені з причини, що многі посли зголосили ся до него з просьбою о проволоку задля порозуміня що до кандидатів.

По виборі членів краєвого Видїлу приступила палата до ґенеральної буджетової дебати, яку розпочав промовою пос. Олесницкий. По єго промові засїдане закрито і назначено слїдуюче на год. 7 вечером.

Мінїстерияльна криза, як доносить Poln. Korresp., буде полагоджена ще перед, тим заки збере ся рада державна. Бар. Бек в найблизших днях розпічне переговори з провідниками поодиноких сторонництв. Тепер розходить ся вже не о ситуацию в ческім соймі, а виключно лиш о справи особисті, а відтак о реконструкцию кабінету. Що-до мінїстрів, то мінїстер Фідлер полишить ся, а уступлять тепер лиш мінїстер Прашек і Праде. — На дневнім порядку нарад ради державної має бути перед усїм поставлена справа обезпеченя на старість і неспосібности до працї а дальше справа 400-мілїонового кредиту на будову водних доріг. Загально переважне пересьвідчене, що рада державна буде могла розпочати правильну працю.

Мимо непокоячих вістий з Константинополя, немов би безпосередні переговори між Австро Угорщиною а Туреччиною були перервані, треба сконстатувати, що так не єсть, бо властиво розходить ся тут виключно о хвилевий застій. Бар. Еренталь зложить в делеґацию ві второк заяву в тій справі. — Льондоньский кореспондент Berl. Ztg. доносить, що на німецкім дворі панує велике оґірчене против короля Едварда і що цїсар Вільгельм виявив отверто своє невдоволене супротив того, що анґлїйскі впливи в справі анексиї Боснии і Герцеґовини викликали такі міжнародні трудности. — Вчера перед полуднем виїхало порогою на Будапешт і Варшав до Петербурга окреме посольство під проводом кн. Юрия, зложене з провідника радикалів Пасича, команданта войск Маринковича, шефа секциї в мінїстерстві заграничних справ Янковича і майора артилерії Тодоровича. Наслїдник престола має вручити цареви письмо короля Петра.

Новинки.

Львів, дня 26-го жовтня 1908.

— Є. Е. п. Мінїстер скарбу др. Коритовский, котрий приїхав онода до Львова, щоби взяти участь в нарадах сойму, уділяв вчера в президияльнім бюрі краєвої дирекциї скарбу від 11 до 3 год. авдиенции. Представляли ся єму передовсїм референти і начальники відділів, з котрими п. Мінїстер відбув довшу нараду в справах урядових. Відтак приймив Митратів Вп. оо. Білецкого і Туркевича, дальше депутацию горожан міста Львова під проводом пос. Ґломбіньского, котра предложила петицию в справі усуненя рампи зелїзничої на Жовківскім і депутацию з міста Дрогобича. — Шеф секциї др. Енґель, котрий прибув з паном мінїстром др. Коритовским, приймив депутацию провізоричних возьчих, котрі просили о прискорене їх стабілїзациї.

— Імепованє. Учитель в заведеню карнім в Станиславові, Йосиф Домитрашкевич одержав X клясу ранґи

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: По мисли постанов §. 69 точка 7 реґуляміну руху для зелїзниць в краях репрезентованих в Радї державній і на основі розпорядженя ц. к. Мінїстерства зелїзниць з дня 16 жовтня 1908 ч. 50.992/16а скорочує ся означений тарифою реченець заладованя і виладованя посилок на 6 годин денно на шляхах ц. к. австр. зелїзниць державних і на шляхах зелїзниць приватних, позістаючих в заряді державнім почавши від 20 жовтня 1908 аж до відкликаня. Постанови сї дотичать також торів промислових.

— Дрібні вісти. Загальні збори Львівского Бояна відбудуть ся в суботу дня 31 с. м. в льокали товариства. — Загальні збори філїї руск Тов. педаґоґічного в Калуши відбудуть ся дня 1 падолиста в сали тамошного „Народ. Дому“. — В Урмани бережаньского повіта заснована ся „Господарско-кредитова спілка“, стоваришене заре єстроване з необмеженою порукою. — В Помірцях бучацкого повіта відбули ся дня 11 с. м. перші загальні збори читальні „Просьвіти“ при великім здвизї народа, навіть із сусїдних сіл. — Більшу посїлість в Збаражи, доси власність бувшого посла Пементовского, купив сими днями бувший єго посесор Явец за цїну півтора мілїона кор. — З бурси „Народ. Дому“ втїк перед двома тиждьнями 14-лїтний Мариян Гичка, ученик І кл. школи видїлової. — В ночи з пятниці на суботу витягнув якийсь злодїй крізь вікно із склепу Лейзора Ґрітвірта кілька тузинів хусток і 10 кап на ліжка загальної вартости 400 К. — На ул. Замарстинівскій придержано 10-лїтну Ґеню Каміньску, котра розповідала, що служила у якоїсь панї, а тота підозріваючи єї о крадїж яблок викинула з дому на улицю. Блукаючу дївчинку віддано до комісарияту III части міста. — Студентови львівскої полїтехніки п. Ст. Ґойницкому вкрадено з будинку полїтехніки плащ, в котрім був також єго індекс.

— Нещасливі пригоди. В домі при улици Пелчиньскій ч. 7 помер онода в наслїдок загорін я поручник 30 пп. Стефан Зубр. Вечером казав

І отець диякон пробовав, а коли удалось єму виторгувати одну десяту степеня, ставав веселий і сердечно дякував Лаврентию Петровичеви за єго раду. Міряне теплоти звертало цїлий день увагу на справи здоровля і всьо, що лїкарі радили, роблено точно і з деякою торжественностию. Отець диякон визначав ся в тім напрямі особливо і держачи термометер, заживаючи лїк, або виповняючи взагалі який инший лїкарем приказаний обовязок, робив так поважне і строге лице, немов би оповідав о своїм іменованю дияконом. Коли дано єму кілька фляшинок до аналізи, уставив їх порядно рядом і попросив студента, аби єму виписав на них числа: один, два, три.., бо він сам не мав красного почерку. Гнївав ся на недужих, котрі не слухали лїкарских поручень і грубому Минаєву з салї ч. 10 вичитував все строгі нагани. Лїкарі заборонили Минаєву їсти мясо, а він потайки забирав єго від своїх сусїдів при столї і проковтував, навіть не покусавши.

Почавши від семої години рано цїла саля купала ся в соняшнім сьвітлї, що впадало крізь величезні вікна і було так ясно як на поли. Білі стіни, ліжка, мідяні умивальниці і підлога — всьо блищало і ясніло в тім сьвітлї. До вікна рідко хто підходив: улиця і цїлий сьвіт поза клїнікою хорих не займали. Там жили люди; там їздили повно набиті трамваї, переходили сірі товпи вояків, гнали блискучі сикавки; там отвирали ся і замикали вікна і двері. — Тут лежали хорі люди на ліжках, ледве в силї слабу голову обернути до сьвітла, або непевним ходом ступали по гладкій підлозї одїті в свої сірі кафтани. Тут лежали они хорі — і умирали. Студентови пересилано ґазету, але ні він ні нїхто другий не заглядав до неї; хоч би найменша неправильність жолудка у сусїда займала і зворушувала більше, як яка війна і ті події, пізнїйше одержують назву сьвітових подій. Около одинайцятої години приходили лїкарі і студенти і знов розпочинало ся дуже подрібне оглядане, яке тревало годинами. Лаврентий Петрович лежав все спокійно і глядів на стелю, відповідав коротко і неохотно. Отець диякон був все розворушений і говорив так богато, так незрозуміло і з такою охотою зробити всїм щось приємного і всїм своє поважане показати, що тяжко було зрозуміти єго... О собі говорив:

— Коли я мав честь прибути на клїніку... О доглядачцї оповідав:

— Она була така добра подати менї води...

Знав все дуже добре, о котрій годині і мінутї мав згагу, або коли чув ся недобре, о котрій годині і кілька разів обудив ся в ночи. По відходї лїкарів ставав веселійший, дякував, був зворушений і дуже вдоволений з себе, коли єму удало ся при пращаню поклонити ся не лише всїм лїкарям разом, але кождому з них з окрема.

— Як то хорошо! — говорив радістно — як пречудно!

І ще раз показував мовчаливому Лаврентию Петровичеви і усьміхаючому ся студентови, як він поклонив ся насампеpед лїкареви Александрови Івановичеви, а відтак лїкареви Семйонови Николаєвичеви.

Терпів на невилїчиму недугу і єго днї були почислені, але він не знав того і говорив з удушевленем про подорож до Троїцко Серґієвского монастиря, яку хотїв відбути коли подужає, про яблінку в своїм садї, що називала ся „білий сок“ і від котрої надїяв ся сего лїта овочів. А одного хорошого дня, коли проміні сонця, котрих великої сили і краси не можна з нічим порівнати, обляли стіни і підлогу салї недужих а тїни на сьніжно-білій постелї видавали ся прозрачно-сині і лїтні, заспівав отець диякон голосно трогаючу пісню:

— Висшу від небес і чистїйшу від соняшного сьвітла, що спасла нас від клятви, Владичицю сьвітла, піснею почтім...

Єго голос, слабий, ніжний тенор, почав дрожати, а що отець диякон старав ся укрити своє зворушене перед другими, повів хустиною по очах і усьміхнув ся. Відтак перейшов ся по комнатї, приступив до вікна і підніс очи до чистого, голубого неба та почав знов дрожачим, ніжним голосом:

— Від многих моїх гріхів немічне тїло, немічна душа моя і до Тебе звертаюсь, благодатна, надїє безнадійних, поможи Ти менї...

О означеній годині приношено обід, відтак знов чай, опіля вечеру, а о девятій годині заслонювано електричну лямпку барвистою полотняною заслоною і розпочинала ся знов довга, глуха ніч.

(Дальше буде).

слузі напалити в печи вуглем, а вернувши в ночи велів піч заткати і положив ся спати. На другий день досьвіта застав его слуга вже неживого. — Дня 21 с. м. о 12 год. в ночи на стациї зелізничій в Глибоці на Буковині наїхали на себе два поїзди товарові, причім машиніста Гофмана і топника Бляйберґа значно покалічило. — В Тернополи знайдено оногди без житя в одній з реальностий при ул. Надбережній замешкалих там Франца і Марию Дикасів. Завізваний лікар міский сконстатував, що смерть наступила в наслідок загоріня спричиненого за скорим затканем печи.

— **Огні.** Грізний огонь вибух дня 23 с. м. о 6 год. вечером при ул. Млиньскій ч. 11. Коли на місце огню наспіла сторожа пожарна стояла в полуміни шопа, наповнена збіжем, в реальности п. Мілашевского. Сторожа пожарна забрала ся енергічно до роботи і по двох годинах удало ся остаточно огонь угасити. Реальність ту держить в посесиї Еман. Тінґель і він то потерпів шкеду обезпечену впрочім на 4000 К. Збіже або згоріло або так перейшло димом що стало ся зовсім не до ужитку. Причина огню незвістна. — В Шилах збараского повіта погорів недавно тому фільварок п. Невабитовского.

— **Порадили собі.** В Камочи на Угорщині побудували тамошні жиди божницю і оногди мало відбути ся єї посьвячене. На нещасте тамошний рабін не умів по мадярски, а „патриотичні“ жиди в Камочи не хотіли за нїщо в сьвіті, щоби у виставленій ними сьвятини приголошено перше слово по німецки. Та на що жидівска голова на карку? Они порадили собі зараз: запросили місцевого кальвіньского пастора Бороша, щоби той виголосив проповідь і отворив божницю. Пастор згодив ся охотно на то і так християньский духовник посьвятив жидівску божницю без нїчого опору. Нетреба й казати, що опісля рабін направду посьвятив їм божницю після свого жидівского ритуалу. Але „патриотичні“ жиди уміли собі порадити після приповідки: „І Богу сьвічка і чортови дві“.

— **Важне для крамниць.** Наше сільске крамарство стояло доси дуже низько і терпіло богато браків через недостаток фахової контролї і відповідних сил до веденя крамниць. Щоби сему запобічи, уряджував Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ при помочи „Народної Торговлї“ в двох послїдних роках курси для виобразованя сільских крамарів, а тепер придбало собі Товариство фахового люстратора і органїзатора крамниць в особі п. Ярослава Литвиновича, котрий буде вести крамарскі курси, переводити касові шконтра і люстрациї крамниць та давати на місци вказівки і ради до веденя крамниць, закупна товарів і закладаня книг торговельних. Отже взиває ся отсим усї крамницї, ведені в заряді читалень „Просьвіти“, які потребують контролї і фахової помочи, щоби зголошували ся завчасу до Головного Видїлу Товариства „Просьвіти“ у Львові з прошенем о виделеґоване п. Литвиновича. В зголошенях подати треба докладно, від коли крамниця єствує, чи ведена в заряді читальнї „Просьвіти“, яка єсть найблизша стация зелїзнича і уряд почтовий. З огляду на се, що такі люстрациї є получені з великими коштами, порішить Головний Видїл в найблизшім часі і оголосить в часописях, якою квотою мають інтересовані крамницї причиняти ся до покритя тих коштів. В сїм місяци переведено люстрацию крамниць в Острові коло Щирця, в Бабинї коло Самбора і в Волосові коло Надвірної. Крім того уділено кілька писемних і устних порад в справі спроваджуваня товарів і побираня соли впрост з сільниць.

— **Анкета в справі науки неграмотних** відбула дня 5 жовтня с. р. під проводом голови товариства „Просьвіта“ засїдане, на котрім явили ся ості пп.: Іван Матїєв, радник шк.; о. Володимир Кальба, парох Соколівки; Іван Лешеґа, інспектор шк. зі Львова, Теодор Біленький, професор семинариї учит. в Самборі; Николай Мороз, директор школи вправ у Львові і Олександер Гайдукевич, управитель школи в Замарстинові. Предметом нарад була справа оцінки семи праць, які наспіли до товариства „Просьвіта“ внаслідок конкурсу з дня 20 марта с. р. на зладжене „Букваря для неграмотних“. З тих праць узнала анкета за найлучші дві, а то: працю п. Онуфрія Солтиса, учителя з Тернополя, і працю п. Иосифа Танчаковского, учителя школи ім. Маркіяна Шашкевича у Львові. Першому з авторів признано премію конкурсову в квоті 200 К, другому в квоті 100 К. Кромі того рішила анкета висказати признане за старанну працю авторови, що надіслав манускрипт під сиґнатурою „100“, і п. Іванови Голубовичеви, учителеві в Карлові. Вкінци порішено звернутись до головного видїлу товариства „Просьвіта“ з домаганем, щобу Буквар укладу п. О. Солтиса видав як найскорше друком.

Телеґрами.

Відень 26 жовтня. Міністер війни бар. Шенайх від'їхав вчера вечером до Будапешту.

Білград 26 жовтня. Вчера по полудни перед народним театром відбули ся збори протестуючі против анексиї Босни і Герцеґовини а скликані білградскими панями. В зборах взяло участь около 10.000 женщин і мужчин. Ухвалено одноцушно резолюцию, взиваючу сербский нарід до бойкоту австро-угорских і німецких товарів. Відчитано мемориял до женщин у Франциї, Анґлії, Росиї і Румунії, взиваючи їх до помочи сербскому жіноцтву в борбі против насильного поступованя Австро-Угорщини. Наконець манїфестанти, котрих число підчас зборів значно збільшило ся, пішли перед посольства Анґлії, Франциї, Туреччини і Росиї, відтак перед палату короля і наслїдника престола та помешкане делеґата Чорногори ґен. Вукотіча і устроїли всюди грімкі овациї.

Білград 26 жовтня. Наслїдник престола кн. Юрий виїхав вчера в специяльній місиї до Петербурга. На двірци був між иншими також российский посол. — Ґен. Вукотіч виїхав через санджак новобазарский до Цетиня.

Кольонїя 26 жовтня. „Köln. Ztg.“ в дописи в Берлина доказує, що Німеччина не возьме участи в конференциї хиба під услівєм, що передовсім возьме в ній участь Австро-Угорщина, бо без її участи годі уявити собі конференцию. Преці й Бісмарк заявив також свого часу, що без Анґлії Німеччина не возьме участи в берлиньским конґресі. Німеччина возьме участь в конференциї, коли перед тим будуть обговорені всї подрібности і коли послідує порозуміне що до всіх справ, котрі на конференциї мають бути порушені. Мусить бути також дане забезпечене, що на конференциї не будуть порішені ухвали, котрі шкодили би Туреччині. Дружне становище Німеччини супротив Австро-Угорщини виключає само собою, щоби Німеччина в який небудь спосіб впливала на Австро-Угорщину, чи то при нарадах над приготовленем до конференциї, чи підчас нарад над відшкодованем, якого домагають ся Сербія і Чорногора, що вже не могло би рішучо бути приняте зі взгляду на то, що то принесло би шкоду Туреччинї.

НАДІСЛАНЕ.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосаф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Крахевецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).